

Költészet napja

Simai Mihály

Meditáció

Erdemeket féláron nem szereztem,
Nem kilineseltek értem rokonok.
Csak a Cogito örködött felettem...
Nos: ergo sum — vagyok, aki vagyok.

Félig felnőttként már félárva lettem.
Aztán szeény anyám is elhagyott.
Most kék felhőként gomolyog a mennyben.
S tán büszke rám — vagyok, aki vagyok.

Onnét — idáig... szinte hihetetlen!
Lenéznek hasbeszélők, úgyszólván...?
Nem látom őket.

Mind az öt sebemben
nyugodt a vér. Magammá emberedtem.
— Vagyok, aki vagyok.

Katona Judit

Sirató

Árvaságom arasznyi mérték.
Van-létem a holtak kilépték
s hiányuk mindenhez kevés.
Gyerekkorom, az elveszett,
egyetlen kihűlt ölelés.
Harmáncévy kiló sem volt szeény
halott anyám s már vétképp mertszad.
Körmöt növeszt a föld alatt
s haja nő. Jól tudom én,
ki foelya maradt és miért.
Sötét haja jó lesz kötélnek,
megtart s hamarabb fényre érek.
hisz hozzám közelít a fény.
Célbavesz s dobál a harag,
mert ervedül én hiszek tebenned.
te zverektestű, te zezény,
rézpénz a holt cinkék szemén.
Erős hittel hirdettek fennen,
füerekben, gyökérszivékben,
bogarak fehér csontváza fölött
élsz és lélegzel, ahol és-örök
fák istenszobra ragyog fekelén.

Baka István

Ady Endre vonatán

Hová robot ez a vonat ki tudja
az alkony fellegei mint asszonyi ői
piros redői szétválnak magába
fogad az éj és robotunk tovább ki
tudja hogy hová milyen északába
micsoda anyaméh micsoda város
micsoda óceán magzatvíze
micsoda ringás vérpiros homály vár
ki tudja istenem ki tudja
csak robotunk tovább a semmibe

Hová robot ez a vonat ki tudja
fekete szűz égő vörös szemekkel
fekete csapzott hajzata vonódik
utána sátn vasszűze hová fut
ki tudja talán csak a sínek
de ki tudhatja, hogy a sínek is

hol esavaroznak föl a semmibe
aludni kellene igen aludni
talán ha elszívnek egy cigarettát
talán egy korty ital segrítene
tán elaludnék ha egy asszony árnya
a fülke függönyén átkéklene
de az is lehet rajtam kívül már a
vonaton nem utazik senki se

Hová robot ez a vonat ki tudja
az állomások régen elmaradtak
megfulladok de zárva minden ablak
robotunk a földszűrű északába
a záporba holtak zilált hajúba
szikra száll vagy szétfúrt csontok szilánkia
ki tudja istenem ki tudja
s ki tudja hogy kik ülnek itt velem
mint röntgenfénykép áttetszik az arcuk
hol szálltak fel s mért nem szól senki sem
csak mosolyognak s csontfésér kezükben
fojtó illatú súlvos koszorúk
ki tudja hogy a vonat hova fut
meddig fűródik a párnás sötétbe
mint a rozsdás szög a Krisztus tenyerébe
talán aludni kellene igen
nem tarthat már nagyon soká az út
hamarosan meérkezem

Fenyvesi Félix Lajos

Bukdácsoló virágok

SZÁNTÓ PIROSKA MŰTERMÉBEN

Sokáig nem értettem, mi az a varázs,
miért süllyed az öreg rakparti ház?
Szántó Piroška régi festményétől,
útszéli pléh-Krisztus felétől.
Mondja a házmeester: „Az éjfel mit látok,
mennek hozzá bukácsolóva a virágok,
hogy őket is fesse le sorba,
azután kösse színes csokorba!
Elől a rózsza, kezében piros lámpa,
harmatevönnyös kabátban az árvácska,
kertészfüzű vizes pohara: a tulipán,
illa kápol volt az ibolyán,
meztelenül iött a buja orchidea,
lezhátul a szagos rezeda...
Tegnap mez, hajnali őt lehetett,
valaki a kapun becsöngetett,
kínéztem, ott áll egy morgó,
lehajtott fejú napraforgó,
Felírva a cím papirosra,
Kérdezte: Itt lakik Szántó Piroška?
Csak pereig társalognék vele,
Elhervadt szén koszorúm fele,
a ruhám rongvos illesztő lett,
elmenjek-e madárijesztőnek?
Mesél még, de nem hallgatom szavát,
caflatok a lépcsőn föl, tovább,
Nyílik az ajtó nyikorogva,
vidáman üdvözöl egy kukorica,
levél-kardjával szalutál nagyokat,
azzal mutatja befelé az utat,
Ülök szótlán a műtermében,
Ahogy krumpli a hús veremben,
És hirtelen látok újabb csodát,
kitárta mákszem kastélva ablakát,
Aztán esend lesz, Végre vele beszélek,
Mi ülünk, ő mutatja a képet,
Fekete-fehér-arany-ezüst ragyogás van
mindenütt szerzte a szobában.

Vas István

Pentaton

Hová hová
Hová fúj ez a szél
Pusztáról fúj
Pusztára száll

A vér a vér
Mit rejt ha hull a vér
Rejtírást ró
Serkent ige vér

A szó a szél
Sziszegni mire jó
Szót szít a szél
Pusztáról fúj

Tüztépte tér
Csóvája hova tűz
Tővéig kítakari
Holt hült határ

Tő tűz szó száj
Lélegzete hova száll
Csóvája szél
Pusztáról fúj

Andrássy Lajos

Találka

— Tudod, ahol az új híd átsiklik a vízen
ahol a parton rongyabdákat úzve
lógunk a matek-órak félelmétől
s adáz csatákban döngöttük a IV/B-t
a lapályon — no, este hatkor légy ott
s figyelj: én jobbról érkezem majd
kezemben semmi, vállaimon semmi,
ismertető-jel semmi, semmi, semmi
s füttyöld a régi ielt ha felismertél,
ha felismertél! — addig esendbe légy...
S ha nem mennék el: úgy is ott leszek.

Nikolin Éva

Téli kép

A hóban messzi lányomok
Időilen útja kanyarog
Útszélen pléhkrisztus
Kereszt
Szöknék
De sorsom nem ereszt
Hús és fa
Egy másból élnek
A szög a lénveg